

TALÁLT VERS

Fényi István

(1919 – 1994)

SORS, VIRÁGGAL

A végtelen készülődés telében,
földbe, hidegbe takarózva,
megint csak eljött a vaksi magunkig látás,
mintha az Isten is decemberből volna,

napot és holdat a semmiben felejtve,
mintha a valóból kiselejtezve,
zsugorodva a halál lepedőjén,
moccannánk mégis a tavaszi nagy szeretetre,

hát aki való, minek nincs,
aki lánogni tudott, miért hallgat,
csinálja ágyban-sírban is tovább,
ami szerelme, az irgalmatlan forradalmat,

kegyesünk, hitünk,
megtalálsz, gyöngyként szálltunk rá az ájulásra,
délkörünk nem hajózhat el,
aki hűségét sutba dobja, önmagát se találja,

a mindegy és nem-mindegy angyala
egyik oldalon és a másikon,
a védekezés dermedten is
a léttel és a nem-léttel paradézók hatalmával rokon,

egymás mellett a sorsban, rögben
ezt a szakadatlan ritmust kibírtad, kibírtam,
törhető törzssel vagy anélkül
a lángbaborulás kockázatát hordjuk magunkban.